

Acesta nu este document finalizat
Cod ECLI ECLI:RO:TBTIM:2022:030.000002

R O M Â N I A
TRIBUNALUL TIMIȘ
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL
DECIZIA CIVILĂ NR. 2/2022
Ședința publică din data de 03 ianuarie 2022
Completul compus din:
PREȘEDINTE: GABRIELA MARIA ȚIFREA
Judecător: LAURA DEBELKA
Grefier: ANCUTA BELCEA

Pe rol se află judecarea apelului formulat de apelantul intimat Inspectoratul de Jandarmi Județean Timiș împotriva sentinței civile nr. 8952/2021 din data de 14.07.2021 pronunțată de Judecătoria Timișoara în dosarul nr. 9255/325/2021 în contradictoriu cu intimatul petent Mioc Marius Remus, având ca obiect anulare proces verbal de contravenție JO 2167280.

Dată fără citarea părților.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 20.12.2021, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când având nevoie de timp pentru a delibera, instanța a amânat pronunțarea la data de 03.01.2022.

INSTANȚA

Deliberând asupra apelului de față, constată următoarele:

Prin sentința civilă nr. 8952/2021 din data de 14.07.2021 pronunțată de Judecătoria Timișoara în dosar nr. 9255/325/2021, a fost admisă plângerea contravențională formulată de petentul MIOC MARIUS REMUS în contradictoriu cu INSPECTORATUL DE JANDARMI JUDEȚEAN TIMIȘ (U.M. 0520 Timișoara) și s-a dispus anularea procesului-verbal contravenție seria JO nr. 2167280/22.03.2021 încheiat de intimată, fiind exonerat petentul de plata amenzii contravenționale în cuantum de 1.000 lei.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut următoarele:

În fapt, prin procesul-verbal de contravenție seria JO nr. 2167280 din 14.03.2021 (f. 17), petentul a fost sancționat contravențional cu amendă în cuantum de 1000 lei, pentru fapta prevăzută de art. 65 lit. o din Legea nr. 55/2020 raportat la art. 3 din Anexa nr. 3 la H.G. nr. 293/2021 și sancționată de art. 66 lit. b din Legea nr. 55/2020.

Astfel, s-a reținut că la data de 14.03.2021, în jurul orei 16:20, petentul a fost depistat în timp ce se afla în Piața Victoriei din Timișoara, fiind în deplasare pe domeniul public și deși a prezentat o declarație pe proprie răspundere, acesta nu își justifică prezența în acel loc. Totodată, acesta a staționat în Piața Victoriei pentru aproximativ 30 de minute deși i s-a pus în vedere faptul că nu respectă prevederile legale.

La rubrica alte mențiuni s-a consemnat faptul că procesul verbal a fost întocmit la sediul unității intimății, în lipsa contravenientului (f. 17).

Procesul verbal a fost comunicat petentului sub semnătură la data de 22.03.2021, prin scrisoare recomandată (f. 21).

În drept, potrivit 65 lit. o din Legea nr.55/2020, nerespectarea de către persoanele fizice a interdicției de ieșire din clădirile, localitățile sau zonele geografice în care a fost instituită carantina potrivit art. 5 alin. (3) lit. c) constituie contravenție, în măsura în care nu este săvârșită în astfel de condiții încât să fie considerată potrivit legii penale infracțiune, iar

potrivit art. 66 lit. a) din același act normativ, se sancționează cu amendă de la 1000 la 5000 lei.

De asemenea, potrivit art. 5 alin. 3 lit. b din Legea nr. 55/2020, interzicerea ieșirii din zonele stabilite și, după caz, în intervalele orare stabilite sau instituirea carantinei asupra unor clădiri, localități sau zone geografice.

În speță, prin raportare la data înregistrării plângerii (02.04.2021) și data comunicării procesului verbal de contravenție (22.03.2021 - f. 21), instanța de fond a reținut că petentul a formulat plângerea în termenul de 15 zile prevăzut de lege.

Sub aspectul legalității, analizând modul de întocmire a procesului-verbal, instanța de fond a constatat că acesta respectă dispozițiile imperative ale legii, nefiind incidentă niciuna dintre cauzele de nulitate absolută prevăzute de art.17 din O.G. nr. 2/2001. Astfel, procesul-verbal de contravenție conține mențiunile privitoare la numele, prenumele și calitatea agentului constator, numele și prenumele contravenientului, codul numeric personal al acestuia, descrierea faptei săvârșite, data comiterii acesteia și semnătura agentului constator.

În ceea ce privește motivul de nulitate invocat de petent întrucât în procesul verbal de contravenție nu s-a indicat ocupația și locul său de muncă, instanța de fond a constatat că acesta este neîntemeiat. Analizând dispozițiile art.16-19 din O.G. nr. 2/2001 s-a constatat că pentru a fi legal încheiat actul de sancționare nu trebuie să indice ocupația și locul de muncă al petentului.

Referitor la susținerile petentului privind încheierea procesului verbal în absența sa și fără a avea posibilitatea de a formula obiecțiuni, prima instanță a reținut că aceste aspecte nu pot conduce, singure, la anularea actului sancționator, din interpretarea dispozițiilor art. 19 ale O.G. nr. 2/2001.

Needucerea la cunoștința petentului posibilitatea de a formula obiecțiuni ori lipsa obiecțiunilor din cuprinsul actului sancționator sunt prevăzute sub sancțiunea nulității relative, astfel încât petentul este ținut să facă dovada unei vătămări care nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului. Or, în cauză, instanța de fond a constatat că petentul nu a făcut dovada vătămării suferite, cu atât mai mult cu cât a uzat de dreptul de a formula plângere contravențională la instanța competentă, verificându-se legalitatea procesului-verbal contestat.

În ceea ce privește lipsa semnăturii martorului asistent pe actul de sancționare, instanța de fond a constatat că, în cauză, au fost respectate prevederile legale statuate de art. 19 alin. 2 și 3 din O.G. nr. 2/2001. Din moment ce procesul-verbal a fost încheiat la sediul unității intimat, calitatea de martor asistent nu poate fi arogată de către un alt agent constator.

Față de cele expuse mai sus, instanța de fond a constatat că procesul-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor în cauză a fost încheiat cu respectarea dispozițiilor prevăzute de lege sub sancțiunea nulității.

Referitor la temeinicia procesului-verbal contestat, instanța de fond a observat că acesta a fost încheiat pe baza constatărilor directe (*ex propriis sensibus*) ale agentului constator din cadrul instituției intimat. Astfel, actul administrativ în discuție se bucură de prezumția de veridicitate, în sensul că actul reflectă în mod real ceea ce a stabilit autoritatea emitentă.

Motivul pentru care actele administrative sunt înzestrate cu această caracteristică este încrederea că autoritatea (în această situație agentul constator) consemnează exact faptele pe care le constată, fără a denatura realitatea (cu atât mai mult cu cât, în ipoteza menționării intenționate sau chiar din neglijență a unor împrejurări nereale, agentul constator este expus unor posibile sancțiuni de natură disciplinară sau penală).

Pe de altă parte, persoana sancționată contravențional se bucură de prezumția de nevinovăție până la pronunțarea unei hotărâri irevocabile prin care să se stabilească vinovăția sa. Această prezumție nu neagă, însă, valoarea probatorie a procesului-verbal de contravenție

legal întocmit, ci astfel se realizează și un echilibru între interesul general al statului, în reglementarea măsurilor privind constatarea contravențiilor și interesul particular.

Împrejurarea că, în principiu, prezumția de nevinovăție poartă și asupra sarcinii probei, în sensul că aceasta ar reveni intimitei, iar îndoiala profită persoanei acuzate, nu este de natură să conducă, automat, la admiterea plângerii formulate și la anularea procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției.

În cauză, petentul a invocat faptul că s-a deplasat în mai multe scopuri, bifând pe declarația pe proprie răspundere mai multe motive, aspect necontestat de părți.

Potrivit art. 1 al Ordinului D.S.U. nr. 6578/06.03.2021, se instituie măsura de carantină zonală, începând cu data de 08.03.2021, ora 00:00, pentru o perioadă de 14 zile, până la data de 22.03.2021, ora 00:00, pentru municipiul Timișoara (...).

Conform art. 3 din acest Ordin, circulația și staționarea în spațiile publice, din interiorul zonei carantinate, a persoanelor sunt interzise, cu excepția motivelor bine justificate, pe baza declarației pe propria răspundere, legitimației de serviciu sau a adeverinței eliberate de angajator, iar la art. 4 pct. 3 se dispune că în intervalul orar 6,00-22,00, în interiorul zonei menționate la art.1 alin.2 se interzice circulația tuturor persoanelor în afara locuinței/gospodăriei, cu următoarele excepții: ..., pct. 6 și 7 ale art. 4 din Ordin stabilind că: 6. pentru verificarea motivului deplasării în interes profesional, persoanele sunt obligate să prezinte, la cererea personalului autorităților abilitate, legitimația de serviciu, adeverința eliberată de angajator, cu precizarea programului de lucru, sau o declarație pe propria răspundere, cu precizarea intervalului orar necesar desfășurării activității; 7. pentru verificarea motivului deplasării în interes personal, persoanele sunt obligate să prezinte, la cererea personalului autorităților abilitate, o declarație pe propria răspundere, completată în prealabil.

În cauza de față, instanța de fond a constatat că Ordinul D.S.U. nr. 6578 din data de 06.03.2021 prevede expres și limitativ motivele care justifică prezența unei persoane fizice pe spațiul public. Astfel, agenții constatatori abilitați de lege au competența de a verifica dacă petentul a prezentat declarația pe propria răspundere în care erau menționate motivele prezenței sale în Piața Victoriei din Timișoara la data de 14.03.2021, așa cum sunt prevăzute de dispozițiile art. art. 4 alin. 3 din Ordinul arătat mai sus.

Instanța de fond a constatat că petentul a prezentat o declarație pe proprie răspundere, aspect reținut atât în cuprinsul procesului verbal de contravenție, cât și în raportul agentului constator aflat la fila 18 dosar. Împrejurarea că în cuprinsul declarației au fost bifate mai multe puncte nu are relevanță în cauză întrucât normele legale nu instituie obligativitatea precizării unui singur motiv.

Totuși, instanța de fond a constatat, că potrivit art.4 alin. 6 și 7 din Ordin, agentul constator are competența de a verifica motivul deplasării sub aspectul existenței sale, a bifării pe declarație și înscrierea lui printre motivele justificate menționate expres. Însă, agentul constator nu are competența de a verifica realitatea celor consemnate în cuprinsul declarației pe proprie răspundere, neavând posibilitatea de a solicita dovezi suplimentare sub acest aspect.

De asemenea, s-a reținut că dispozițiile art. 66 lit. o din Legea nr. 55/2020 prevăd că natura contravențională a acestei fapte are caracter subsidiar.

Pentru aceste considerente, constatând netemeinicia procesului-verbal de contravenție, instanța de fond a admis plângerea contravențională formulată de petentul Mioc Marius Remus în contradictoriu cu intimata Inspectoratul de Jandarmi Județean Timiș (UM 0520 Timișoara) și a anulat procesul verbal de contravenție seria JO nr.2167280/14.03.2021, cu consecința exonerării petentului de la plata amenzii contravenționale stabilite în sarcina sa în quantum de 1000 lei.

În baza art. 453 C.proc.civ., instanța de fond a dispus obligarea intimetei la plata către petent a sumei de 20 lei cu titlu de cheltuieli de judecată constând în taxă judiciară de timbru (f. 8).

Împotriva sentinței civile nr. 8952/2021 din data de 14.07.2021 pronunțată de Judecătoria Timișoara în dosar nr. 9255/325/2021, a declarat apel intimatul Inspectoratul de Jandarmi Județean Timiș, prin care a solicitat instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună : admiterea apelului și, rejudecând și schimbând în tot hotărârea instanței de fond atacată, respingerea plângerii contravenționale cu consecința menținerii actului de sancționare așa cum a fost întocmit de agentul constator, sentința Judecătoriei Timișoara fiind criticabilă din următoarele motive:

Instanța de fond a concluzionat că „petentul a prezentat o declarație pe propria răspundere, agentul constator are competența de a verifica motivul deplasării sub aspectul existenței sale, a bifării pe declarație și înscrierea lui printre motivele justificate menționate expres, însă, agentul constator nu are competența de a verifica realitatea celor consemnate în cuprinsul declarației pe proprie răspundere”, dispunând admiterea plângerii și anularea procesului verbal de contravenție.

Opinia instanței de fond este una mai mult decât discutabilă, întrucât persoanele competente să verifice existența și conținutul înscrisului intitulat „declarație pe proprie răspundere”, au sarcina de a stabili dacă cele consemnate în respectivul înscris corespund realității. Conform opiniei instanței de fond, simpla deținere a declarației și bifării unui punct oarecare din aceasta îndreptătesc persoana în cauză, în contextul instituirii măsurilor privind carantinarea unei localități/unui Municipiu, să se deplaseze/să se afle în orice loc dorește, organelor de ordine publică nefiindu-le permisă verificarea realității celor consemnate în declarație, opinie pe care nu o împărtășim și care nu este în spiritul și litera legii.

Este real faptul că, atunci când o persoană susține că se deplasează de la domiciliu la un centru comercial, acestea nu i se solicită date suplimentare cum ar fi deținerea banilor, în numerar sau pe card, cu care să se poată achiziționa bunuri, însă, atunci când respectivul centru comercial se află la distanță mare de domiciliul ori adresa unde locuiește persoana verificată, iar alte magazine similare se situează mult mai aproape decât centrul comercial respectiv, persoana în cauză nu-și mai poate justifica prezența în acel loc, intenția legiuitorului fiind, cu certitudine, pentru limitarea deplasării persoanelor, pentru deplasarea acestora cu un motiv justificat.

Ipotetic vorbind, o persoană ce locuiește în zona nordică a unui oraș în care s-a instituit măsura carantinării, se poate deplasa în partea opusă a orașului pentru achiziționarea unor bunuri/medicamente despre care susține că le găsește exclusiv în zona respectivă, chiar dacă are, în zona nordică, magazine/farmacii, iar persoana competentă să verifice declarația nu s-ar deplasa împreună cu persoana verificată pentru lămuriri suplimentare; însă, în situația în care persoana în cauză s-ar plimba, preț de zeci de minute prin centrul orașului, invocând același motiv menționat mai sus, atunci nu ar mai exista un motiv justificat pentru activitatea pe care o desfășoară. Iată de ce, contrar opiniei instanței de fond, agentul constator are atât dreptul, cât și obligația de a verifica realitatea celor consemnate în cuprinsul declarației pe proprie răspundere, în caz contrar fiind lipsit de conținut atributul verificării existenței declarației pe proprie răspundere.

Așa cum s-a consemnat în procesul verbal de contravenție ce face obiectul prezentei cauze, intimatul-petent a staționat/s-a deplasat, în centrul orașului, Piața Victoriei, circa 30 de minute, a participat la activitatea de protest ce se desfășura în Piața Victoriei, activitatea sa neputând fi justificată, plimbarea ori staționarea în centrul Municipiului nefiind printre motivele prevăzute de către legiuitor pentru justificarea prezenței sale în acel loc și în acel interval de timp.

Apelantul a mai reiterat faptul că, începând cu data de 08.03.2021, pentru o perioadă de 14 zile, prin Ordinul D.S.U. nr. 6578 din 06.03.2021, s-a dispus instituirea măsurii de carantină zonală pentru municipiul Timișoara, comuna Moșnița Nouă, comuna Ghiroda, comuna Giroc și comuna Dumbrăvițe, județul Timiș, măsurile dispuse prin respectivul act normativ fiind menținute prin Ordinul D.S.U. nr. 6699 din 21.03.2021, cu aplicabilitate începând cu data de 22.03.2021 ora 0.00, pentru o perioadă de 72 de ore, ulterior fiind emis un nou Ordin al D.S.U. (nr. 6743 din 24.03.2021), prelungindu-se, pentru încă 7 zile, măsura carantinării localităților menționate, ordinele respective având în vedere actele normative de nivel superior, precum și situația epidemiologică la nivelul celor cinci unități administrative teritoriale, în contextul riscului iminent pentru sănătatea publică cauzat de transmiterea și răspândirea intracomunitară extinsă a virusului Sars-Cov-2.

În împrejurările arătate, în localitățile carantinate erau interzise organizarea și desfășurarea adunărilor publice, circulația și staționarea în spațiile publice fiind permise doar în baza unor motive justificate, fiind necesare documente obligatorii în sensul arătat (legitimație de serviciu, adeverință de la angajator, declarație pe propria răspundere), iar purtarea măștii de protecție, astfel încât să acopere nasul și gura, era obligatorie pentru toate persoanele care au împlinit vârsta de 5 ani, prezente în spații publice închise și deschise.

În contextul respectiv, în data de 14.03.2021, s-a constatat, nemijlocit, faptul că o persoană, identificată ulterior ca fiind intimatul-petent, participant la protestul respectiv, a staționat/s-a deplasat în zona menționată circa 30 de minute și, la solicitarea justificată a agentului constator de a prezenta declarația pe proprie răspundere, a prezentat un înscris în care erau bifate mai multe puncte, fără ca acestea să constituie justificări ale staționării/plimbării sale în Piața Victoriei.

Întrucât legiuitorul a sancționat nerespectarea de către persoanele fizice a interdicției de ieșire din clădirile, localitățile sau zonele geografice în care a fost instituită carantina potrivit art. 5 alin. (3) lit. c)- faptă prevăzută de art. 65 lit. o) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, persoanei în cauză i s-a încheiat proces verbal de contravenție, sancțiunea aplicată fiind cea minimă stabilită de către legiuitor, conform art. 66 lit. b) . Precizează că art. 5 alin. (3) lit. c) din Legea nr. 55/2020 face referire la Măsurile pentru diminuarea impactului tipului de risc, acestea privind „interzicerea ieșirii din zonele stabilite și, după caz, în intervalele orare stabilite sau instituirea carantinei asupra unor clădiri, localități sau zone geografice”.

Apelantul a învederat, în sensul celor arătate, dispozițiile din ordinele D.S.U. prin care s-a instituit măsura carantinei în Timișoara și patru localități limitrofe. Astfel, conform prevederilor art. 1 alin. (1) din Ordinul D.S.U. nr. 6578 din 06.03.2021, „Se instituie măsura de carantină zonală, începând cu data de 8.03.2021, ora 00,00, pentru o perioadă de 14 zile, până în data de 22.03.2021, ora 00.00. pentru municipiul Timișoara, comuna Moșnița Nouă, comuna Ghiroda, comuna Giroc și comuna Dumbrăvița, județul Timiș.”

La art. 3 din Ordinul menționat se prevede că „Circulația și staționarea în spațiile publice, din interiorul zonei carantinate a persoanelor sunt interzise, cu excepția motivelor bine justificate, pe baza declarației pe propria răspundere, legitimației de serviciu sau a adeverinței eliberate de angajator”, iar la art. 4 pct. 3 se dispune că „ în intervalul orar 6,00-22,00, în interiorul zonei menționate la art. 1 alin. (2) se interzice circulația tuturor persoanelor în afara locuinței/gospodăriei, cu următoarele excepții:

a)deplasarea în interes profesional, inclusiv între locuință, gospodărie și locul/locurile de desfășurare a activității profesionale și înapoi;

b)deplasarea pentru asigurarea de bunuri care acoperă necesitățile de bază ale persoanelor și animalelor de companie/domestice, precum și bunuri necesare desfășurării activității profesionale, pentru persoanele cu vârsta de peste 65 de ani în intervalul 10,00-

13,00, iar pentru persoanele cu vârsta mai mică de 65 de ani în intervalele orare 6,00-10,00, respectiv 13,00-20,00;

c)deplasarea pentru asistență medicală care nu poate fi amânată și nici realizată de la distanță, inclusiv deplasări ale persoanelor pentru administrare de vaccin împotriva SARSCoV-2;

d)deplasările scurte în apropierea locuinței/gospodăriei legate de activitatea fizică individuală a persoanelor (cu excluderea oricărui activități sportive de echipă), precum și pentru nevoile animalelor de companie/domestice;

e)deplasarea în scopul donării de sânge la centrele de transfuzie sanguină; f)deplasarea în scop umanitar sau de voluntariat; g)deplasarea pentru realizarea de activități agricole;

h)deplasarea producătorilor agricoli pentru comercializarea de produse agroalimentare;

i)îngrijirea sau administrarea unei proprietăți din altă localitate și/sau eliberarea de documente necesare pentru obținerea unor drepturi;

j)deplasare în vederea susținerii examenelor pentru obținerea permisului de conducere;

k)participarea la programe sau proceduri în centrele de tratament; l)pentru achiziția, service-ul, efectuarea ITP sau alte operațiuni de întreținere a vehiculelor, activități care nu pot fi efectuate în localitatea de domiciliu, cu prezentarea unui document justificativ;

m)alte motive justificate precum: îngrijirea/însotirea copiilor/membrilor de familie, îngrijirea unei/unui rude/afin sau persoane aflate în întreținere, asistenta persoanelor vârstnice, bolnave sau cu dizabilități ori decesul unui membru de familie;”

Nici unul dintre motivele arătate anterior nu pot constitui justificări ale activității/plimbării/staționării intimatului-petent din data de 14.03.2021, în centrul Timișoarei. Mai mult, acesta se contrazice chiar în susținerile sale, arătând că deținea declarație pe proprie răspundere, dar și că, desfășurând activitate pe cont propriu, își elibera singur adeverință de angajator. Or, este evident că cele două înscrisuri sunt distincte. Tot în cadrul plângerii, intimatul-petent susține că „la data de 14 martie, indus în eroare de știrile false din presă, a crezut că nu are voie să se deplaseze în oraș decât cu declarație pe proprie răspundere prin care să justifice prezența sa”, iar, ulterior, „negăsind în Monitorul Oficial nici un act normativ din care să rezulte că în Timișoara există carantină și că obligația de a avea o declarație pe proprie răspundere la deplasări prin oraș este o realitate juridică, are remușcări pentru faptul că a avut declarație pe proprie răspundere asupra sa. ”.

Totodată, pct. 6 și 7 ale art. 4 din Ordinul menționat stabilesc că:

6. pentru verificarea motivului deplasării în interes profesional, persoanele sunt obligate să prezinte, la cererea personalului autorităților abilitate, legitimația de serviciu, adeverința eliberată de angajator, cu precizarea programului de lucru, sau o declarație pe propria răspundere, cu precizarea intervalului orar necesar desfășurării activității;

7. pentru verificarea motivului deplasării în interes personal, persoanele sunt obligate să prezinte, la cererea personalului autorităților abilitate, o declarație pe propria răspundere, completată în prealabil;

De asemenea, art. 13 din respectivul Ordin prevede, cu claritate, faptul că: „(1) Nerespectarea măsurilor prevăzute de prezentul ordin atrage răspunderea disciplinară, civilă, contravențională sau penală, în conformitate cu prevederile art. 64 din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Sunt abilitate să verifice respectarea măsurilor de mai sus categoriile de personal prevăzute de art. 67 din Legea nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare.”

În consecință, fiind confirmat faptul că intimatul-petent a staționat/s-a plimbat prin Piața Victoriei circa 30 de minute, fără a putea justifica acest lucru, iar o declarație pe proprie

răspundere, așa cum a stabilit legiuitorul în această perioadă de restricții, trebuie să conțină aspecte veridice, reale, simplul fapt al existenței/prezentării sale nefiind suficient pentru conformarea cu dispozițiile legale incidente, procesul verbal de contravenție a fost încheiat în mod justificat, starea de fapt reținută în actul de sancționare fiind urmarea unei constatări personale, prin propriile simțuri, a unui jandarm aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu și care a intervenit pentru îndeplinirea unei obligații legale.

Învederează instanței că Ordinul emis de D.S.U. nr. 6578 din 06.03.2021 a fost publicat în Monitorul Oficial nr. 231 din 8 martie 2021.

În concluzie, reieșind, fără dubiu, că probatoriul administrat a confirmat cele reținute în actul de sancționare contestat, iar conduita petentului se circumscrie textului legal conținut de către art. 65 lit. o) din Legea nr. 55/2020, sancțiunea aplicată fiind cea minimă prevăzută de către legiuitor, având în vedere aspectele și argumentele prezentate, solicităm instanței de judecată să admită apelul așa cum a fost formulat.

În probațiune, a solicitat proba cu înscrisuri și cu înregistrarea video, probe care au fost administrate și de către instanța de fond.

Apelantul a solicitat instanței să constate că cererea este scutită de obligația timbrării, amenzile contravenționale făcându-se venit la buget.

A solicitat judecarea cauzei și în lipsă de la dezbateri.

În drept: art. 466 și urm., art. 476, 480, 411 C.P.C., O.G. nr. 2/2001, Legea nr. 55/2020.

La data de 04.10.2021, intimatul Mioc Marius Remus a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea apelului ca neîntemeiat și menținerea dispozițiilor Sentinței nr. 8952/14.07.2021.

În motivare a arătat în esență că, în mod corect prima instanță a concluzionat că „agentul constatator nu are competența de a verifica realitatea celor consemnate în cuprinsul declarației pe proprie răspundere”. După cum a arătat și în plângerea inițială, constatările agentului sunt doar aprecieri subiective care provin probabil din faptul că, fiind o fire mai morocănoasă, nu a dorit să socializeze cu jandarmul și să ofere explicații suplimentare cu privire la prezența sa în zonă, față de ceea ce deja scria pe declarația pe proprie răspundere. Jandarmul a constatat ex propriis sensibus faptul că era prezent în zonă și că avea declarație pe proprie răspundere, dar faptul că ar fi fost nereal ce bifase pe respectiva declarație nu e o constatare ex propriis sensibus ci o apreciere subiectivă. Pe declarație era trecut, ca loc unde urma să se deplaseze, locul în care a fost depistat de jandarm. Totodată, a avut asupra sa și adeverință de la angajator, el lucrând independent ca persoană fizică autorizată și fiind astfel propriul angajator (a alăturat copie înregistrare de la Registrul Comerțului), și-a eliberat singur adeverință pe toată perioada carantinei. Legea nu prevede vreo altă modalitate de justificare a prezenței într-o anumită zonă, în perioada carantinei, decât declarația pe proprie răspundere în care se bifează anumite puncte, exact cum a făcut petentul (este legală și bifarea mai multor puncte în declarație: era chiar recomandat de autorități să se limiteze deplasările afară, deci logic ca cineva care avea mai multe motive de ieșit din casă să facă o singură deplasare în care să-și rezolve toate problemele, nu deplasări separate pentru fiecare motiv în parte).

Dovezile prezentate de pârât, inclusiv înregistrarea video, nu arată nimic altceva decât prezența sa în zona respectivă.

În plângerea inițială și în răspunsul la întâmpinare, a dat explicații suplimentare cu privire la prezența sa în centrul Timișorii în 14.03.2021. Nu le-a mai repetat. Jandarmul nu avea vreo obligație să-i ofere explicații suplimentare. Poate ar fi trecut aceste explicații la rubrica „alte mențiuni” din procesul verbal, dacă acesta i-ar fi fost prezentat pentru consemnarea obiecțiilor sale, așa cum cere art. 16 alin. (7) din OG 2/2001, dar, din vina exclusivă a pârâtei, aceasta nu s-a întâmplat.

Suplimentar față de motivele de anulare a procesului verbal cuprinse în sentință, mai sunt și alte motive care n-au mai fost reținute în sentința probabil fiindcă au fost considerate redundante, în condițiile în care procesul-verbal fusese oricum anulat.

Carantina nu face parte dintre măsurile de prevenire și combatere a pandemici de covid-19.

Acest aspect l-a prezentat deja în „răspuns la întâmpinare”, alăturând și dovada că în perioada de carantinare a Timișoreni din martie 2021 rata de infectare cu virusul SARS-CoV2 a crescut. De îndată ce carantina a fost ridicată, rata de infectare a început să scadă. De menționat că carantina la Timișoara a durat mai mult de 14 zile, cât este considerată durata de incubatie a virusului, prin urmare spre sfârșitul carantinei cazurile depistate, care erau mai numeroase decât cele de dinaintea carantinei, erau infectări care se produsese în timpul carantinei. Așadar, ordinele D.S.I.J. de instituire a carantinei în Timișoara nu fac parte dintre măsurile de prevenire și combatere a pandemici de covid-19 ci dimpotrivă, sunt măsuri de agravare a efectelor pandemici.

Art. 1 din Legea 55/2020 precizează că legea are ca obiect „prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19”. Prin urmare, măsurile care nu contribuie cu nimic la prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 nu pot fi legale.

Pentru lămurirea faptului că, carantina nu face parte dintre măsurile de prevenire și combatere a pandemiei de covid-19, în temeiul art. 330 și următoarele Cod procedură civilă a solicitat efectuarea unei expertize judiciare prin care să se compare efectele pe care le-a avut instituirea carantinei (adică limitarea deplasărilor populației) în România, în diferite zone, începând din martie 2020 și până în prezent.

Totodată, a **invocat excepția de neconstituționalitate** a art. 65 lit. o și a art. 5 alin. 3 din Legea 55/2020, deoarece restrângerea de drepturi și libertăți pe care o impun nu este proporțională cu eficiența zero a carantinei, eficiență care urmează a fi stabilită și prin expertiza judiciara cerută, în cazul în care instanța consideră că dovezile aflate deja la dosar nu sunt îndestulătoare. Aceasta încalcă art. 53 din Constituție.

Procesul verbal nu este motivat în drept:

Ca temei al amenzii este trecut art. 65 lit. o) și art. 66 lit. b) din Legea nr. 55/2020. raportate la art. 3 din Anexa 3 de la HG 293/2021. Art. 65 lit. o din Legea 55/2020 face vorbire despre „nerespectarea de către persoanele fizice a interdicției de ieșire din clădirile, localitățile sau zonele geografice în care a fost instituită carantina”. Nu există în procesul verbal nici o referire la vreun act normativ din care să rezulte că în zona geografică în care se afla fusese instituită carantina.

Este adevărat că în întâmpinare pârâtul a făcut referire la Ordinul DSU nr. 6578 din 6 martie 2021, dar acest ordin nu a fost menționat în procesul verbal, iar menționarea acestui ordin în procesul verbal nu se poate spune că acesta a fost motivat în drept.

Practica judecătorească a stabilit că este inadmisibilă schimbarea temeiului juridic al amenzii contravenționale față de cel prevăzut în procesul-verbal de contravenție, sens în care a invocat decizia 48/2019 a Tribunalului București.

Așadar, adăugarea ulterioară la temeiul juridic al amenzii contravenționale a Ordinului DSU nr. 6578 din 6 martie 2021, care n-a fost pomenit în procesul-verbal a cărui anulare o solicită nu este admisibilă.

Susține că nu s-au respectat prevederile OG 2/2001:

-Nu s-au respectat prevederile art. 16 alin. (7) din OG 2/2001: „în momentul încheierii procesului-verbal agentul constatator este obligat să aducă la cunoștință contravenientului dreptul de a face obiecțiuni cu privire la conținutul actului de constatare Obiecțiunile sunt consemnate distinct în procesul-verbal la rubrica „Alte mențiuni”, sub sancțiunea nulității procesului-verbal”. Nu doar că nu i-a fost adus la cunoștință că are dreptul de a face

obiecțiuni, dar nici măcar faptul că i-a fost întocmit un proces verbal de amendă nu i-a fost adus la cunoștință!

-Nu s-au respectat prevederile art. 19 alin. (1) din O.G. 2/2001 conform cărora „în cazul în care contravenientul nu se află de față, refuză sau nu poate să semneze, agentul constatatator va face mențiuni despre aceste împrejurări, care trebuie să fie confirmate de cel puțin un martor”. Nu există nici un martor care să certifice că a refuzat să participe la întocmirea procesului verbal.

Voința legiuitorului, prin O.G. 2/2001, a fost ca posibilul contravenient să poată preciza în procesul verbal de contravenție obiecțiunile pe care le are față de acesta, tocmai pentru a se evita abuzurile organelor de ordine care, având plan de amenzi de îndeplinit, ar fi tentate să întocmească procese verbale în care să consemneze fapte neadevărate. Needucerea de îndată la cunoștință posibilului contravenient a procesului verbal este prevăzută ca o excepție, pentru cazul unor contravenienți de rea credință, care nu vor să semneze de luare la cunoștință. Dar nu este obiceiul său să refuze semnarea unui proces verbal de amendă dacă îi este prezentat. A dovedit asta prin copiile altor 2 procese verbale ale jandarmeriei în care a semnat de luare la cunoștință, alăturate odată cu răspunsul la întâmpinare la prima instanță. Aici de rea credință a fost jandarmeria, care deși a avut timp suficient la dispoziție ca să întocmească procesul verbal și să i-l aducă la cunoștință (chiar procesul verbal spune că petentul a stat 30 de minute în zonă - de fapt, a discutat cu unele persoane), neexistând din partea petentului nici o încercare de a refuza să ia la cunoștință un eventual proces verbal de contravenție, a ales calea de întocmire a procesului verbal cu multă întârziere, la sediul unității, pentru a lipsi petentul de dreptul său de a face obiecțiuni la conținutul acestui proces verbal.

Nerespectarea acestor prevederi ale O.G. 2/2001 e o cauză de nulitate relativă. Prin această nerespectare s-a adus vătămare dreptului său la apărare prevăzut de art. 24 alin. 1 din Constituție, prin prezumția de veridicitate care se invocă pentru faptele precizate în acel proces verbal. La discuția petentului cu jandarmul nu au fost alți martori, așa că petentul nu poate să dovedească faptul că nu i s-a spus că va fi amendat și nici conținutul acestei discuții nu-l poate dovedi. E adevărat că dreptul la apărare și-l exercită și pe calea acțiunii în instanță, dar în condițiile în care nu i s-a dat posibilitatea de a nota obiecțiunile chiar pe procesul verbal de amendă, instanța trebuie să considere criticile petentului cu privire la situația de fapt reținută în procesul verbal, exprimate în plângere, ca fiind echivalente unor obiecțiuni care ar fi fost notate chiar pe procesul verbal, deci să nu acorde mențiunilor jandarmului o prezumție mai mare de veridicitate decât obiecțiunilor sale, pe care neputând să le noteze chiar pe procesul-verbal le-a precizat în plângerea contravențională. Totodată, necunoscând faptul că va fi amendat, nu a păstrat declarația pe proprie răspundere și adevărul de angajator pe care o avea în momentul supus judecării.

Convingerea sa este că inițial jandarmul nu a avut intenția să îl amendeze, dar după ajungerea la sediul unității unde comunicase numele persoanelor pe care le legitimase în zonă (nu fost singurul legitimat) a primit ordin să facă acest lucru, deoarece petentul se află pe lista persoanelor indezirabile din punct de vedere politic pentru guvern și care se dorește a fi hărțuite. Petentul susține că este un contestatar al măsurilor guvernamentale de luptă cu pandemia covid-19 încă de la început, din martie 2020, prin articole publicate pe site-ul său <https://mariusmioc.wordpress.com/covid-19/>. În 7 aprilie 2020 a lansat o petiție în care petentul solicita oprirea isteriei covid-19 și anularea stării de urgență (care era valabilă în acea perioadă), arătând că măsurile guvernamentale vor duce la pierderea multor vieți omenești: „Isteria COVID-19 provoacă efecte mai rele decât însuși virusul. Mai apoi a scris și publicat cartea „Covid, minciuna veacului” în care a explicat minciunile guvernamentale pe care se întemeiază isteria covid și a participat la mai multe proteste cu privire la felul cum se acționează de către guvern în actuala pandemie, prilejuri cu care a fost deseori legitimat de

jandarmi. Nu întotdeauna a primit amenzi, dar petentul este convins că a intrat în baza de date a celor care se ocupă cu poliția politică și, când la conducerea intimatei s-a aflat că a fost depistat (din nou) în centrul Timișoarei s-a dat ordinul să fie amendat cu orice preț.

În drept: Legea 55/2020, Codul de procedură civilă, O.G. 2/2001, art. 24 alin. 1 și 53 din Constituție.

Examinând apelul prin prisma motivelor invocate și în limitele efectului devolutiv determinate de ceea ce s-a apelat potrivit art. 477 din Codul de procedură civilă, dar și din oficiu, pentru motive de ordine publică, conform art. 479 alin. 1 din același Cod, instanța constată că acesta este neîntemeiat, pentru considerentele ce se vor evidenția în cele ce urmează.

Prin procesul-verbal de constatare a contravenției seria JO nr. 2167280 încheiat la data de 14.03.2021, intimatul petent a fost sancționat contravențional cu amendă în cuantum de 1.000 lei pentru fapta prevăzută de art. 65 lit. o din Legea nr. 55/2020 raportat la art. 3 din Anexa nr. 3 la H.G. nr. 293/2021 și sancționată de art. 66 lit. b din Legea nr. 55/2020.

În procesul-verbal de contravenție s-a reținut că în data de 14.03.2021, în jurul orei 16:20, intimatul petent a fost depistat în timp ce se afla în Piața Victoriei din Timișoara, fiind în deplasare pe domeniul public și deși a prezentat o declarație pe proprie răspundere, acesta nu își justifică prezența în acel loc. Totodată, acesta a staționat în Piața Victoriei pentru aproximativ 30 de minute deși i s-a pus în vedere faptul că nu respectă prevederile legale.

Prima instanță a admis plângerea contravențională și a anulat procesul-verbal de contravenție seria JO nr. 2167280 încheiat la data de 14.03.2021, apreciind că intimatul petent nu se face vinovat de săvârșirea contravenției reținută în sarcina sa întrucât a prezentat o declarație pe proprie răspundere, iar împrejurarea că în cuprinsul declarației au fost bifate mai multe puncte nu are relevanță în cauză întrucât normele legale nu instituie obligativitatea precizării unui singur motiv. De asemenea a reținut că potrivit art. 4 alin. 6 și 7 din Ordinul D.S.U. nr. 6578/06.03.2021, agentul constatare are competența de a verifica motivul deplasării sub aspectul existenței sale, a bifării pe declarație și înscrierea lui printre motivele justificate menționate expres. Însă, agentul constatare nu are competența de a verifica realitatea celor consemnate în cuprinsul declarației pe proprie răspundere, neavând posibilitatea de a solicita dovezi suplimentare sub acest aspect. A mai reținut că dispozițiile art. 66 lit. o din Legea nr. 55/2020 prevăd că natura contravențională a acestei fapte are caracter subsidiar.

Apelantul INSPECTORATUL DE JANDARMI JUDEȚEAN TIMIȘ (U.M. 0520 Timișoara) a criticat soluția primei instanțe, invocând că s-a bazat pe interpretarea incorectă a dispozițiilor legale și a probatoriului administrat.

Tribunalul constată, contrar celor susținute de către apelant, că prima instanță a pronunțat o soluție temeinică și legală, urmând a respinge apelul formulat în cauză, însă va substitui motivarea primei instanțe cu următoarele considerente:

Prima instanță în mod corect a menționat că în sarcina petentului a fost reținută contravenția prevăzută de art. 65 lit. o) din Legea nr. 55/2020, constând în „*nerespectarea de către persoanele fizice a interdicției de ieșire din clădirile, localitățile sau zonele geografice în care a fost instituită carantina potrivit art. 5 alin. (3) lit. c)*”.

Începând cu data de 08.03.2021, pentru o perioadă de 14 zile, prin Ordinul D.S.U. nr. 6578 din 06.03.2021, s-a dispus instituirea măsurii de carantină zonală pentru municipiul Timișoara, comuna Moșnița Nouă, comuna Ghiroda, comuna Giroc și comuna Dumbrăvița, județul Timiș, măsurile dispuse prin respectivul act normativ fiind menținute prin Ordinul D.S.U. nr. 6699 din 21.03.2021, cu aplicabilitate începând cu data de 22.03.2021 ora 0.00, pentru o perioadă de 72 de ore, ulterior fiind emis un nou Ordin al D.S.U. (nr. 6743 din 24.03.2021), prelungindu-se, pentru încă 7 zile, măsura carantinării localităților menționate, ordinele respective având în vedere actele normative de nivel superior, precum și situația

epidemiologică la nivelul celor cinci unități administrativ teritoriale, în contextul riscului iminent pentru sănătatea publică cauzat de transmiterea și răspândirea intracomunitară extinsă a virusului Sars-Cov-2.

Deși era instituită carantina în Mun. Timișoara, petentul nu ieșit din localitate. În ceea ce privește ieșirea din clădire, conform art. 5 alin. 3 lit. c) nu a existat o decizie de instituire a carantinei care să aibă ca obiect clădirea în care locuia petentul.

Întrucât dispozițiile Legii nr. 55/2020 sunt restrictive de drepturi, ele trebuie interpretate în mod strict ca și excepții. Astfel fapta de a ieși din clădirea unde domiciliază nu poate fi interpretată prin analogie ca fiind fapta de a ieși dintr-o clădire carantină.

Față de cele arătate mai sus, instanța de apel constată că fapta reținută în sarcina intimatului petent a fost încadrată greșit de către agentul constatator.

Pe cale de consecință, față de motivele de fapt și de drept arătate mai sus, instanța de apel va respinge cererea de apel.

În temeiul art. 453 alin. 1 C.p.c., va obliga apelantul intimat la plata către intimatul petent a sumei de 5,95 lei cu titlu de cheltuieli de judecată în apel, reprezentând cheltuieli de transport conform bonului fiscal nr. 11/20.12.2021.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge apelul formulat de apelantul intimat **INSPECTORATUL DE JANDARMI JUDEȚEAN TIMIȘ (U.M. 0520 Timișoara)**, cu sediul în mun. Timișoara, B-dul Gheorghe Barițiu, nr. 19-21, județul Timiș, în contradictoriu cu intimatul petent **MIOC MARIUS REMUS**,

, împotriva sentinței civile nr. 8952/14.07.2021 pronunțate de Judecătoria Timișoara în dosarul nr. 9255/325/2021, având ca obiect plângere contravențională.

Obligă apelantul intimat la plata către intimatul petent a sumei de 5,95 lei cu titlu de cheltuieli de judecată în apel.

Definitivă.

Pronunțată astăzi, 03 ianuarie 2022, prin punerea soluției la dispoziția părților prin intermediul grefei instanței.

Președinte,
**GABRIELA MARIA
ȚIFREA**

Judecător,
LAURA DEBELKA

Grefier,
ANCUTA BELCEA